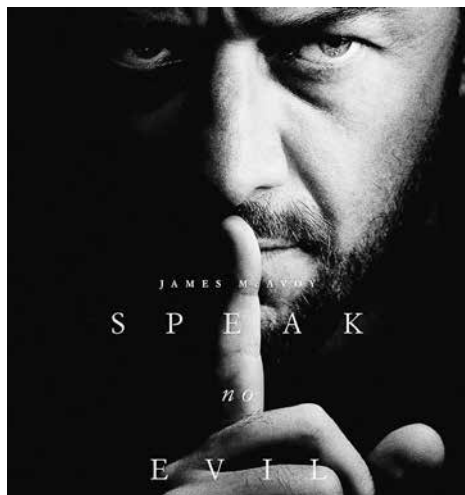

Hogy a nyuszi vinné el...

Legtöbbször aggályra ad okot, ha felcsendül az a szó, hogy *remake*. Talán akkor van ennek a zsánernek létjogosultsága, ha egy több évtizeddel korábban elkészített filmalkotást egy adott rendező újragondol, saját képére alakít, modern köntösbe csomagol, aktuálissá tesz. Nos, jelen filmünk, a *Szádra ne vedd* (*Speak No Evil*) esetében erről nem beszélhetünk.

Történt ugyanis 2022-ben, hogy a nagydíjnyertes elkerült a dán Christian Tafdrup *A látogatás* (*Gæsterne / Speak No Evil*) című alkotása, amit horrornak még nem, de thrillernek már nem nevezhetünk. Megsüvegezendő, hogy az eredeti angol cím eltérő fordítást kapott a forgalmazótól, hiszen tényleg két, merőben eltérő filmről beszélünk.

A nem mindennapi, igencsak nehezen emészthető film remek kritikát kapott a szakmától, így Hollywood jogosan gondolhatta, hogy a saját képére formálja röpké két év elteltével az európai alkotást.

Hollywood nem először próbál hazai szájízre formálni egy nem amerikai alkotást, legyen az eredeti film európai, ázsiai, netalán más kontinensről származó. A lényeg, hogy az ismeretlen színészeket cseréljük le ismert sztárokra, illetve ha a művészeskedő európai alkotás az amerikai gyomornak emészthetetlen, akkor ezen is gátlástalanul lehet változtatni.

Az amerikai verzió amúgy működhetne is, ha nem létezne dán elődje, mivelhogy a filmek cselekményei nyolcvan százalékban megegyeznek, csak a lezárás tér el merőben egymástól, és hát, finoman fogalmazva, pont ezzel veszíti el leglényegét. A rendezéssel megbízott **James Watkins** személye azért is volt érdekes választás, mivel ő már korábban, 2008-ban elkészítette saját *Speak No Evil*-jét, ami *Eden Lake* címen érhető el.

A *Szádra ne vedd* egy egyszerű alaphelyzettel kezd: Louise és Ben Dalton (Mackenzie Davis és Scoot McNairy), az Amerikából Londonba költözött házaspár egy olaszországi nyaralás során ismerkedik meg Paddy-vel és Ciarával (James McAvoy és Aisling Franciosi), a laza és izgal-

mas párossal. Mikor ez utóbbiak meghívják őket és 11 éves lányukat az angol vidéken található farmjukra, a Dalton család elfogadja az invitálást, hogy aztán a helyszínen kezdjék el gyanítani, hogy vendéglátóikkal nincs minden rendben.

A látogatás során a fő konfliktusokat egyszerű félreértések alakítják, amiket a vendégek udvariasságból nem zárnak rövidre, így azok eszkalálódása nem kecsegtet happy enddel. A film görbe tükröt állít az elkényelmesedő, a konfrontációtól mélyen elzárkózó, még csak hírből sem hallott vitától elforduló nyugati embernek.

Amíg a dán verzióban a vendég pár megbűnhődik tetteiért – vagy hát éppen azok hiánya miatt –, addig az amerikai változatban az addig csendesebb, visszahúzódó, konfliktust kerülő amerikai párból és gyerme-

kükből egy Marvel szuper csapatot megszegyenítő trió válik, hogy majd dolguk végeztével elautózzanak a naplementébe.

És egyértelműen itt vetődik fel a legfontosabb kérdés: érdemes lett volna száz százalékban legyártani egy hollywoodi remake-et, vagy végső soron rendben van-e így, ezzel a márkás különbséggel a két film lezárása között?

Aki nem találkozott a dán eredetivel és a *Szádra ne vedd* kerül eléje először, az valószínűleg jobban fog szórakozni rajta, mint az, aki számonkérné egy Blumhouse-horrortól az európai eredeti hangulatát, árnyaltságát, többletjelentését és emlékezetes, gyomorba vágó lezáratlanságát, ami annyira egyedülállóná tette.

Lencar Péter